

H
HQN™

CARLY PHILLIPS

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

*Võrguta
mind*

*Kogu nauding
kuulus talle...*

1. peatükk

“Sind kutsutakse.”

Mallory Sinclair tõstis pilgu keeruliselt rendilepingult, mida ta oli lugenud, ja nägi oma sekretäri Paulat ukstelävel seismas. “Vabandust, ma ei kuulnud su koputust.”

“Sest ma ei koputanudki. Kui Terminaator kutsub, siis ei saa aega raisata. Eriti kui sa tahad end värskendada, enne kui tema urgu sisened.” Paula, Mallory noor, ilus ja saagihimuline sekretär, kergitas kulme ilmekaks märguandeks, et Mallory peab kiirustama sellele ootamatule kohtumisele firma parima välimusega osanikuga.

Mallory haaras käekoti asemel juristimapi. Kuigi ta polnud kunagi oma tundeid näidanud, värises ta oma praktilistes libikutes esimest korda kaheksa-aastase teenistuse ajal firmas Waldorf, Haynes, Greene, Meyers & Latham. Ta oli võidelnud oma õiguste eest, läinud vastuollu vanemate kaastöötajatega asjade pärast, millesse ta uskus, ja oli oma töökohale jäänud, samal ajal kui teised naissoost kolleegid olid lahkunud, vallandatud või ära ko-

VÖRGUTA MIND

linud, et abielluda või perekonda soetada. Tema oli ainus allesjäänud naine areenil, millel domineerisid mehed, ja oli ainult ühe aasta kaugusel osanikuks saamisest. Ta polnud nii kaugele jõudnud ilma vastuoludeta ning polnud kunagi võitluses taganenud. Kartmata kunagi teha koostööd või olla opositsioonis nõukogu või osanikuga. Siiani.

Sest kuigi ta oli parim kinnisvarajurist, ei olnud edukas lahusadvokaat ja firma osanik Jack Latham teda kunagi kutsunud. Mees, kes oli nii seksikas isane kui ka surmav terminaator – abielude lõpetaja. See, et ta naist nüüd näha tahtis, tähendas, et tal on selleks mõjuv põhjus.

“Ma oleks võinud öelda, et sa oled hõivatud ja võtad ta oma kabinetis vastu.”

Malloryle ei jäänud märkamata lootusrikas noot tema flirdihimulise sekretäri hääles. Teine naine kadestas Malloryt kohtumise pärast Jack Lathamiga. Too oli asutuse ikoon – mees, keda imetlesid naised ja austasid mehed.

Kui kuulujutud õiged olid, siis ei uskunud mees ei abieluinstitsiooni ega püsisuhetesse. Kuid tema vaated ei heidutanud ühtki asutuse naistöötajat. Iga naine asutuses arvas, et kui temal avaneks võimalus, siis suudaks ta selle mehe meelt muuta.

“Täna ettepaneku eest, aga ma olen kindel, et saan hakkama,” naeratas Mallory mõrult.

Paula kehtas õlgu. “Kahju. Ma oleks võinud tegelikult tema tähelepanu kõrvale juhtida ja korraldada talle vastuvõtu, mida ta kunagi ei unusta.” Ta sikutas oma niigi ülilühikese seeliku serva veel pisut ülespoole.

Mallory hoidis naeru tagasi. Hea oli, et Jacki jaoks ei eksisteerinud kontoriromaane pärast seda, kui üks teenistuja oli kolm aastat tagasi ühe vanema osaniku seksuaalse ahistamise eest koh-

tusse andnud. Firma oli asja vaikselt lahendanud, asutajast osanik oli pensionile läinud ja kurameerimise vastane reegel keh-tima hakanud. Paula sarnased naised võisid küll kurvastada, kuid nad ei tohtinud külge lüüa ühelegi meessoost advokaadile, ja vastupidi. Aga reeglid ei saanud kujutlusvõimet peatada ja asutuses ei olnud ühtki naist, alates sekretärist kuni juristiabi ja *ainsa nais-soost juristini*, kes poleks unistanud Jack Lathamist.

Erinevus Mallory ja asutuse ülejäänud naiste vahel oli selles, et tema ei näidanud kunagi oma huvi välja. Ta ei saanud lubada, et tema fassaad praguneks. Ta vaatas Paulat, kes istus püsilokki-dega blondi juuksesalku sõrme ümber keerutades, näol pettu-nud ilme.

“Kui see mees teaks, millest ma olen ta päästnud, siis tuleks ta käpuli ja põlvili minu juurde, et mind tänada,” ütles Mallory.

“Ma tahaksin, et ta tuleks põlvili minu juurde.” Paula laskis kuuldavale liialdatud ohke ja vaatas siis kella. “Sa pead minema. Ta ütles, et otsekohe.”

“Aitäh.” Mapp kaenla all, suundus Mallory oma kabinetist välja ja läbi halli edasi.

Ta surus käed rusikasse ning avastas, et need higistavad. Ar-mas jumal, ta tunneb end otsekuu teismeline oma esimeses sõge-das armuvalus ja see ei kõlba. Sest ta oli teinud kõik, mis oskas, et taotleda võrdset kohta selles vanade semude vennaskonnas ja saada osanikuks.

Kaasa arvatud oma naiselikkuse väline mahasurumine. Ta peitis seksikad pitsilised püksikud ja rinnahoidjad rangete kos-tüümide alla, kattis eredavärvilise pediküüri praktiliste libikutega, näitas ainult lakkimata sõrmeküüsi ning surus oma huumorimeele ja hingesoojuse ranguse varju. Kui ta peeglist vaatas, tundis ta vaevu ära persooni, kes talle sealt vastu vahtis.

VÕRGUTA MIND

Aga järgmisel aastal lõikab ta oma ohverdamistest tulu: ta pälvib esimese firmas pakutava naisosaniku au ja oma isa lugupidamise. Mees, kes oli soovinud poega ja saanud selle asemel Mallory, näeb viimaks, mis ta tütar väärt on, hoolimata oma vastupidisest arvamusest.

Ta hingas sügavalt sisse. “Ma olen peaaegu päral,” ütles ta nimme valjusti, et meenutada endale, kui kõvasti ta on töötanud ja kui kaugele jõudnud. Ta ei lase mingil juhul Jack Lathamil, oma salafantaasia kutsel purustada kaheksa aastat ehitatud unistust. Ta hingas pikalt välja. Jah, ta saab Jack Lathamiga hakkama.

Ta peatus mehe kabinetil ukse taga, pühkis peopesi vastu seelikut ja silus juukseid, siis koputas kiiresti kolm korda.

“Tulge sisse,” müristas sügav seksikas hääle suletud ukse tagant.

Naise sisemus tõmbus soojusest ja ootusärevusest kokku. Ta võttis ukseingist kinni ja sisenes. Kuid enne seda heitis ta pilgu oma rinnale veendumaks, et pärlmutternööbid on tihedalt suletud ning et raasukegi siidi või pitsi soovimatult välja ei paista. Ta astus mehe kabinetil ja sulges ukse.

Käed selja taga koos, seisis Jack Latham akna juures ja vaatas allpool avanevat vaatepilti, mille tagaplaanil troonis Empire State Building, kõrge ja imposantne.

Tema laiu õlgu kattis tumesinine peenetriibuline ülikond. Euroopalik rätsepakuub rõhutas ta jõulist kehaehitust. Ta näis niisama võimas nagu vaatepilt akna taga. Udu ümbritsemas linna, New Yorgi suvepäev ja vaade nurgakabinetist oma parimas ilus, mõtles Mallory.

Mees ei pööranud ümber, kui uks tema selja taga kriiksatas. Naist see ei üllatanud. Ta tundis mängu nagu teadis ka Jack, kes tema laua juures oodates seisab. Lõppeks oli ta ise naise kutsu-

nud. Aga tema kohene tervitamine võinuks nihutada jõutasa-kaalu võrdsuse poole, ja seda ta töökaaslasega ei tee. Eriti naissoost töökaaslasega. Iga kord, kui naine oli uue osaniku juurde määratud, oli ta läbinud sama drilli, ja ta küsis endalt sageli, kas heidutav käitumine ongi iseloomulik juura alal töötavatele meestele.

Ta oli õppinud sellest üle olema ja vastulööki andma. Ta kõhatas. “Vabandust, härra Latham, te soovisite mind näha?”

Vaikus.

Kummaline, mõtles naine. Aga mida ta sellest mehest teab? Kuigi too oli töötanud siin kauem kui tema, uhkeldas firma rohkem kui seitsmekümne viie advokaadiga, kes olid kõrghoone kolmel korrusel laiali. Nende teed olid harva ristunud. Siiani.

Veel üks katse, ja ta läheb siit minema. Mees võib ise teda otsima tulla, kui ta seda mängu liiga kaua jätkab. “Härra Latham?”

Jälle see hääl. Pehmem kui Jack oodanud oli ja vastuolus vintske juristi reputatsiooniga, mille Mallory Sinclair oli omandanud, tungis see läbi mehe mõtteid ähmastavate murede. Naise toon oli piisavalt ühtlane, et jõuda mehe mõistuseni, ja piisavalt tuhm, et meenutada talle fantaasiaid kuumadest öödest jahedail linadel.

Mees raputas pead, selgitamaks mõistust. Kõige selle järgi, mis ta Mallory Sinclairi kohta näinud ja kuulnud oli, ei innustanud too ahvatlevaiks kujutlusteks. Ning kui ta firma ainsa naissoost juristi poole pööras, viis tolle välimus ta järsult teisesse meeoleolu tagasi. Tema ees seisev naine oli samavõrd karm, kui võrd pehme oli ta hääl. Alates rangelt tagasi kammitud juustest kuni üleliia pika seeliku ja konservatiivse jakini oli too iga toll *mitte* tema unelmate naine.